

inspireerde dit grootsche, ruwe land met zijn stijlvolle bewoners hem tot nieuwe studie voor religieus werk. Het was in de ernstige zwoegende Bretonsche visschers, dat hij zijn figuren zag voor beelden uit Jezus' leven, zooals vroeger Toorop de prachtige, onverzettelijke koppen van Walcherensche boeren, in wier oogen het licht blonk van een sterk geloof, transponeerde tot die zijner Apostelen. In Bretagne ontwierp Wiegman zijn Laatste Avondmaal en onder dien invloed onstond ook de Aanbidding der Herders.

In 1925 volgde een reis naar Zuid-Frankrijk en Italië, vanwaar hij eveneens veel landschappen meenam, waarboven ik over het algemeen de Bretonsche prefereer.

* * *

Hierboven wees ik op zijn belangrijk werk, de Uitdrijving uit het Paradijs; uit denzelfden tijd stamt een merkwaardige Boetvaardige Magdalena welke misschien nog meer Wiegman's oorspronkelijke visie duidelijk maakt. Hij heeft hierin getracht van deze vrouw haar lijfelijke schoonheid te toonen zonder daarin het sensueele element te brengen, dat de meeste Magdalena's kenmerkt en zelden heeft Wiegman zoo schoon dat „innerlijk gebaar”, zooals hij het noemt, verwezenlijkt. Machtig is de uitdrukking van diepe schaamte en vertwijfeling, waarboven toch de boetvaardigheid overwint.

Van een groote teederheid is zijn „Jezus en St. Jan”; de kinderlijke eenvoud der beide figuren, hun innige saamhoorigheid en de wemeling van bloesems om hen heen, dat alles is vol schoonheid en dit is het verheugende: dat de liefelijkheid van dit beeld zoo sterk is en zoo zuiver, zoo diametraal tegengesteld aan die weeë sentimentaliteiten en suikerzoete onwaarschijnlijkheden, waarvan de officieele katholieke „imagerie” zoo vol is.

Laat ik, hier tusschen, nog even twee werken noemen, die ons Wiegman's portretkunst leeren kennen, beide uit 1925. Het is een portret van zijn oudste dochter, dat op de tentoonstelling van 1926 de bewondering wekte en dat vóór alles het portret is van een karakter. Voluit subliem noem ik het groepje van zijn twee dochttertjes, van wie de jongste, herstellend na een ernstige ziekte, nog wat ziekelijk gedoken zich vleit tegen haar ouder zusje. Ook hierin is zuiver, groot gevoel, hoogste eenvoud, geen sentimentaliteit, doch een diep-roerende innigheid en hoe sterk is dat bij-elkaar-hooren van die twee kinderen uitgedrukt, hoe meesterlijk is dat nog zieke kindje met de heel diepe ernst in die groote, onpeilbare, mysterieuse kinderoogen. Een schemer van droefheid ligt over hen heen en toch ook een kinderlijk-reine kracht van ziekte en verdriet te weerstaan